

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 736/2021

07.12.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Јовића и др, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Горана Јовића – адвоката Милана Латинковића и адвоката Биљане Јовић, браниоца окривљеног Горана Јовића и окривљеног Миодрага Николића – адвоката Мирослава Тодоровића, бранилаца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Биљане Јовић и адвоката Југослава Тинтора, браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић и браниоца окривљеног Миодрага Николића – адвоката Биљане Јовић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К-80/19 од 09.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-639/20 од 06.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К-80/19 од 09.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-639/20 од 06.04.2021. године и то: браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Милана Латинковића и браниоца окривљеног Горана Јовића и окривљеног Миодрага Николића – адвоката Мирослава Тодоровића у целости, а захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Биљане Јовић у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1), браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, браниоца окривљеног Миодрага Николића – адвоката Биљане Јовић у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Југослава Тинтора у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Биљане Јовић у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Биљане Јовић, браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић, браниоца окривљеног Миодрага Николића – адвоката Биљане Јовић, браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Југослава Тинтора и браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Биљане Јовић, у преосталом делу одбацују.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К-80/19 од 09.06.2020. године, окривљени Горан Јовић, Миодраг Николић, Зоран Симић, Влатко Филипоски и Обрад Ђиновић оглашени су кривим због извршења кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то: окривљени Горан Јовић на казну затвора у трајању од 6 година и 6 месеци, окривљени Миодраг Николић на казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, окривљени Зоран Симић на казну затвора у трајању од 4 године, окривљени Влатко Филипоски на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци и окривљени Обрад Ђиновић на казну затвора у трајању од 5 година. У изречене казне затвора окривљенима је урачунато и време проведено на полицијском задржавању и у притвору и то: окривљеном Горану Јовићу, окривљеном Миодрагу Николићу, окривљеном Влатку Филипоском и окривљеном Зорану Симићу од 30.10.2017. године, а окривљеном Обраду Ђиновићу од 05.01.2018. године до 10.08.2018. године, када му је притвор укинут и одређена мера забране напуштања стана, која му је урачуната у казну затвора почев од 10.08.2018. године, па надаље. Истом пресудом према окривљеном Влатку Филипоском и окривљеном Зорану Симићу на основу члана 246. став 7. у вези члана 87. КЗ, а окривљеном Горану Јовићу, окривљеном Миодрагу Николићу и окривљеном Обраду Ђиновићу на основу члана 87. КЗ, изречене су мере безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-639/20 од 06.04.2021. године, делимично је усвојена жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и пресуда Вишег суда у Новом Саду К-80/19 од 09.06.2020. године преиначена само у делу одлуке о мери безбедности – одузимања предмета од окривљеног Зорана Симића тако што је Апелациони суд у Новом Саду, на основу члана 91. и 92. КЗ од окривљеног Зорана Симића одузео имовинску корист у износу од 4.300 евра прибављену извршењем кривичног дела, а који износ ће се по правноснажности пресуде уплатити на рачун буџета РС, док су у преосталом делу жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, као и жалбе бранилаца окривљеног Горана Јовића, окривљеног Миодрага Николића и његовог браниоца, браниоца окривљеног Зорана Симића, браниоца окривљеног Влатка Филипоског и браниоца окривљеног Обрада Ђиновића одбијене као неосноване и пресуда Вишег суда у Новом Саду К-80/19 од 09.06.2020. године у непреиначеном делу потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, поднели су:

-бранилац окривљеног Горана Јовића – адвокат Милан Латинковић, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку;

-заједнички бранилац окривљеног Горана Јовића и окривљеног Миодрага Николића – адвокат Мирослав Тодоровић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду пред потпуно измењеним већем, или исте преиначи у целини и окривљеног Горана Јовића и окривљеног Миодрага Николића ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног Обрада Ђиновића – адвокат Биљана Јовић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи;

-бранилац окривљеног Влатка Филипоског – адвокат Биљана Амићић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати Апелационом суду на поновно суђење или исте преиначи и окривљеног ослободи одговорности;

-бранилац окривљеног Миодрага Николића – адвокат Биљана Јовић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи;

-бранилац окривљеног Обрада Ђиновића – адвокат Југослав Тинтор, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости;

-бранилац окривљеног Горана Јовића – адвокат Биљана Јовић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

- захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Милана Латиновића и заједничког браниоца окривљеног Горана Јовића и окривљеног Миодрага Николића – адвоката Мирослава Тодоровића су у целости неосновани,

- захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Биљане Јовић је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1), док је у преосталом делу недозвољен,

- захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен,

- захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Биљане Јовић је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

- захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Миодрага Николића – адвоката Биљане Јовић је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај,

- захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Југослава Тинтора је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетим захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених, изузев у захтеву браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Југослава Тинтора се, као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише повреда кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означавају Наредбе за тајни надзор и снимање комуникације судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење, обзиром да се исте не налазе у оригиналу у списима предмета. Наиме, Наредбе о тајном праћењу и снимању комуникације, садрже копирани потпис судије за претходни поступак, односно факсимил и не садрже печат Вишег суда у Београду. Имајући у виду наведено, одбрана означава као незаконите доказе и транскрипте који се налазе у списима, а који су настали из снимљене комуникације, на основу напред означених наредби као незаконитог доказа, из којих разлога и наведени транскрипти комуникације међу окривљенима представљају незаконит доказ, односно доказ на основу којег се пресуда не може заснивати, у смислу члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, којима су као незаконити доказ означени Наредбе о трајном праћењу и снимању комуникације судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење као и транскрипти комуникација су неосновани, а ово из следећих разлога:

Врховни касациони суд налази да изведени докази у виду транскрипата прислушких телефонских разговора и других облика комуникација насталих из посебних доказних радњи, које су предузете на законити начин, чине доказни материјал који представља законит доказ у овом кривичном поступку. Наиме, тајни надзор и снимање комуникације које су путем телефона обављали окривљени обављено је по Наредбама судије за претходни поступак Посебног одељења Вишег суда у Београду. Наведене наредбе, судија за претходни поступак донео је по предлогу Тужилаштва за организовани криминал Стр.Пов.бр.144/17 од 22.05.2017. године на основу члана 161. став 1, члана 162. став 1. тачка 1) и члана 166, 167, 168, 171, 172. и 173. ЗКП због постојања основа сумње да се врши кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. КЗ и неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. КЗ са елементима организованог криминала.

Основ за предузимање посебне доказне радње било је постојање основа сумње да су извршена кривична дела прописана чланом 162. ЗКП.

Одредбом члана 162. ЗКП прописана су кривична дела у односу на које се примењују посебне доказне радње, где је поред осталог прописано у ставу 1. тачка 1) да су то кривична дела за која је посебним законом одређено да поступа јавно тужилаштво посебне надлежности, а у тачки 2) поред осталог и за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. КЗ, а за које кривично дело је и подигнута оптужница против овде окривљених и донета и правноснажна пресуда, која се захтевима за заштиту законитости у овом поступку побија.

Сама чињеница, да се у списима предмета не налазе оригинал Наредбе о тајном праћењу и комуникацији, не чини наредбе и транскрипте незаконитим доказима у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да су наведене Наредбе, достављене Вишем јавном тужилаштву у Новом Саду, на њихов захтев од стране судије за претходни поступак Посебног одељења Вишег суда у Београду, уз пропратни акт, означеног судије, у којем је наведено да се Вишем јавном тужилаштву у Новом Саду достављају оверени преписи наредби за примену тајног надзора и снимања. При томе, у току доказног поступка, странке нису имале примедбе на транскрипте који се налазе у списима предмета, те је тако на главном претресу дана 11.03.2020. године констатовано да су у наставку доказног поступка преслушани ЦД-ови са транскриптима, те да су странке у целости сагласне са транскриптима у списима предмета, а примедби на преслушане и на прочитане транскрипте није било, осим оних које су констатоване на претресу 14.10.2019. године, којом приликом окривљени Горан Јовић, Миодраг Николић и Влатко Филиповски нису желели да се изјашњавају у вези са транскриптима. Такође, у току претходног поступка на записнику о саслушању осумњичених Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, стоји да је омогућено окривљенима и браниоцима да изврше увид у Наредбе Посебног одељења Вишег суда у Београду, а којом приликом су исти то и учинили, без примедби констатованих на наведеним записницима.

Сходно изнетом, посебне доказне радње о тајном надзору и снимању комуникација, предузете су на законит начин, па је самим тим и доказни материјал настао на основу ових Наредби законит доказ у овом кривичном поступку.

Чињеница коју бранилац окривљеног Обрада Ђиновића – адвокат Биљана Јовић наводи, да Наредба за спровођење посебних доказних радњи није одређена у односу на окривљеног Обрада Ђиновић, имајући у виду све напред наведено није од утицаја на другачију одлуку овог суда у односу на овог окривљеног, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 164. ЗКП прописано је да ако је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи, такав материјал се у поступку може користити ако се односи на кривично дело из члана 162. ЗКП.

У конкретном случају, применом посебне доказне радње тајни надзор комуникација обављене на основу законитих наредби суда, из напред изнетих разлога у односу на окривљене Горана Јовића и Миодрага Николића, прикупљени су подаци да је са наведеним окривљенима, у односу на које су издате Наредбе, у критичном периоду комуницирао и окривљени Обрад Ђиновић, који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи. Сходно изнетом, материјал прикупљен у поступку примене мере надзора према окривљеном Горану Јовићу и окривљеном Миодрагу Николићу, могао да је да се користи као доказ у поступку и у односу на окривљеног Обрада Ђиновића, као тзв. случајни налаз, у смислу члана 164. ЗКП. Према томе, транскрипти телефонских разговора као докази настали применом применом посебне доказне радње тајни надзор комуникација према окривљеном Горану Јовићу и окривљеном Миодрагу Николићу могли су бити коришћени као законит доказ и у односу на окривљеног Обрада Ђиновића, у односу на кога није било наредбе, тим пре што је, у конкретном случају, кривични поступак у односу на окривљене јединствен, као и сви прикупљени докази, а окривљени, поред осталог и окривљени Обрад Ђиновић, су процесуирани за животне догађаје који су били предмет

доказних радњи, у погледу којих је одређен надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација, а за кривично дело које спада у кривична дела одређена чланом 162. ЗКП - кривично дело из члана 246. КЗ.

Заједнички бранилац окривљених Горана Јовића и Миодрага Николића – адвокат Мирослав Тодоровић, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, везано за Наредбе судије за претходни поступак и транскрипте настале на основу тих Наредби наводи да су исте незаконит доказ и из разлога што је чланом 168. ЗКП прописано да се дневни извештај са прикупљеним материјалом Безбедносно-инфомативне агенције и Војно-безбедносне агенције достављају судији за претходни поступак и овлашћеном јавном тужиоцу, у циљу спречавања евентуалних злоупотреба, а што у случају окривљеног Горана Јовића и Миодрага Николића није учињено.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване, обзиром да по ставу Врховног касационог суда, извештај о комуникацији прибављен мером тајног надзора и снимања комуникација, као и транскрипти који су везани за те комуникације, не представљају незаконите доказе у смислу навода из захтева. Ово из разлога што је одредбом члана 170. ЗКП прописано да се посебан извештај судији за претходни поступак доставља по завршетку тајног надзора комуникације, док је одредбом члана 168. ЗКП прописано да се о спровођењу тајног надзора комуникације сачињавају дневни извештаји који се, заједно са прикупљеним снимцима комуникације, писмима и другим пошиљкама које су упућене осумњиченом и које он шаље достављају судији за претходни поступак и јавном тужиоцу, али само уз услов да се то чини на њихов захтев, што значи да сачињавање дневних извештаја, не представља и обавезу свакодневног достављања истих јавном тужиоцу и судији за претходни поступак, како то неосновано наводи бранилац - адвокат Мирослав Тодоровић у поднетом захтеву.

Поред изнетог, као незаконит доказ, бранилац окривљеног Горана Јовића – адвокат Милан Латинковић и заједнички бранилац окривљених Горана Јовића и Миодрага Николића – адвокат Мирослав Тодоровић, означавају пресуде Вишег суда у Новом Саду Спк 68/2018 и Спк 69/2018 обе од 29.05.2018. године, у које је извршен увид у току доказног поступка. У вези са истакнутом повредом закона браниоци наводе да означене пресуде о признању кривичног дела не могу представљати доказ у овом кривичном поступку, нити се по основу истих могу изводити било какви закључци, па ни у погледу „коренсподирања“ времена, места и начина извршења кривичног дела нити упоређивати са доказима који су изведени у овом кривичном поступку. Као незаконит доказ, пресуде Вишег суда у Новом Саду Спк 68/2018 и Спк 69/2018 обе од 29.05.2018. године означава и бранилац окривљеног Влатка Филипоског – адвокат Биљана Амићић.

По оцени Врховног касационог суда неосновано браниоци окривљених - адвокат Милан Латинковић, адвокат Мирослав Тодоровић и адвокат Биљана Амићић поднетим захтевима за заштиту законитости указују на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у напред наведеном делу. Околности наведене у предметним захтевима одбрана окривљених изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 9 став два дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Адвокат Мирослав Годоровић, заједнички бранилац окривљених Горана Јовића и Миодрага Николића, указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ означава и записнике о претресу возила Кпп бр. 278/2017 од 08.08.2017. године за окривљеног АА и окривљеног ББ, обзиром да је, по ставу одбране, поступљено супротно одредби члана 156. и 157. ЗКП, јер је у конкретном случају претресање затечених возила окривљених извршено без присуства сведока и омогућавања окривљенима да остварују своја законска права- да од тренутка лишења слободе и полицијског задржавања ангажују браниоца, да уз његову стручну помоћ и упозорење дају исказе, потписују потврде о одузетим предметима, записнике о претресању, службене белешке и остале писане доказе, који су законом прописани.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Наиме, након извршеног увида у записник о претресању возила ПУ Нови Сад-ОКП од 08.08.2017. године утврђено је да је на оба записника о претресању возила од 08.08.2017. године, у предистражном поступку, а по овлашћењима полиције, извршена доказна радња претресања возила по Наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кппр 278/2017 од 08.08.2017. године, која је пре претресања уручена АА и ББ, да су се и АА и ББ изјаснили да не захтевају присуство адвоката, да су претресању возила и АА и ББ присуствовали сведоци и то: ВВ и ГГ, да су записници о претресању возила потписани без примедби. Такође, из записника о претресању возила марке „Volvo“ АА, произилази да том приликом нису пронађени предмети који би могли бити одузети уз потврду о привремено одузетим предметима. Приликом претресања возила ББ марке „Renault Megane“ по Наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Кппр 277/2017 од 08.08.2017. године, нађени су предмети који су уз потврду о привремено одузети од ББ.

Имајући у виду да су записници о претресању возила сачињени у свему у складу са одредбама члана 157. и 158. ЗКП, то исти не представљају незаконите доказе, на којима се пресуда не може заснивати. Сходно изнетом, ни докази који су проистекли из истих (потврда о привремено одузетим предметима) не могу представљати незаконите доказе у овом поступку.

Бранилац окривљеног Горана Јовића – адвокат Милан Латинић, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ означава и записник о саслушању окривљеног ДД дат пред овлашћеним службеним лицима ПУ Нови Сад дана 08.08.2018. године, обзиром да се својство саоптуженог према којем је кривични поступак раздвојен или је правноснажно окончан, у конкретном случају, у односу на окривљеног ДД, утврђује или увидом у решење којим је кривични поступак раздвојен или увидом у правноснажну пресуду надлежног суда, а што првостепени суд није учинио, и ако је у односу на овог окривљеног неспорно кривични поступак раздвојен и правноснажно окончан пресудом истог суда којом је прихваћен закључени споразум о признању кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по ставу Врховног касационог суда су неосновани, обзиром да је решење о раздвајању поступка, у смислу члана 31. ЗКП решење процесног карактера и као такво није нужно да буде изведено као доказ у доказном поступку. Такође, пресуда донета на основу прихваћеног споразума о

признању кривичног дела закљученог између окривљеног и јавног тужиоца, је доказ који се може читати у току доказног поступка, при чему се чињенице које се користе односе искључиво на лице, које је закључило споразум о признању кривичног дела.

Имајући у виду наведено, као и да је окривљени ДД имао својство саоптуженог, јер је оптужницом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Ктo 68/18 од 21.01.2018. године исти био обухваћен, и да је до раздвајања поступка и закључења споразума о признању кривичног дела са Вишим јавним тужиоцем, исти имао својство саокривљеног у овом конкретном кривичном поступку, то су у напред наведеном делу неосновани наводи захтева браниоца окривљеног Горана Јовића – адвокат Милан Латинковић.

Такође, бранилац окривљеног Јовић Горана – адвокат Милан Латинковић, означава исказ, односно одбрану окривљеног ДД која је прочитана на главном претресу, у смислу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, као незаконити доказ, из разлога што приликом саслушања окривљеног ДД пред овлашћеним службеним лицима ПУ Нови Сад на записнику о саслушању од 08.08.2018. године није поступљено у складу са одредбом члана 85. став 3. ЗКП.

По ставу Врховног касационог суда, стоје напред изнети наводи браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Милана Латинковића, међутим, изнети недостатак - изјава осумњиченог да ли ће узети браниоца по свом избору, односно да ли жели да га заступа избрани бранилац и уношење такве изјаве у записник о саслушању окривљеног ДД сачињеног у ПУ Нови Сад дана 08.08.2018. године је отклоњен у даљем току поступка, обзиром да се овај окривљени приликом накнадног саслушања пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду на записнику Кти 103/17 од 21.08.2017. године, изричито изјаснио, а након што су му предочена права из члана 68. став 1. ЗКП, да неће ангажовати браниоца у овом поступку, да остаје код своје одбране дате у ПУ Нови Сад.

Имајући у виду напред наведено, неосновано бранилац окривљеног Горана Јовића – адвокат Милан Латинковић указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да је окривљени ДД у даљем току поступка, одбраном изнетом пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду конвалидирао одбрану дату пред овлашћеним службеним лицима ПУ Нови Сад.

Бранилац окривљеног Влатка Филипоског – адвокат Биљана Амићић, указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ означава и потврду о привремено одузетим предметима КУ 212/17/1 од 30.10.2017. године РС МУП ДП УКП СБПОК Одељење за сузбијање кријумчарења наркотика, обзиром да наведена потврда не садржи основне елементе, јер у истој није наведено где је опојна дрога одузета - просторије СБПОК или на неком другом месту, не наводи се на који начин је овлашћено службено лице Милош Милошевић одузело предмете, да ли је окривљени лично предао предмет, да ли је предмет пронађен приликом претреса, а ако јесте где је вршен претрес, по ком основу, као и која су лица вршила претрес окривљеног, ко је пронашао предмет, а као кључну ствар у вези са незаконитошћу наведене потврде бранилац означава да, у истој није наведена количина - грамажа одузетог наркотика.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости по ставу Врховног касационог суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 147. став 1. прописано је да предмете који се по кривичном законнику морају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, орган поступка ће привремено одузети и обезбедити њихово чување, а одредбом члана 150. истог Законика прописано је у ставу 1. да лицу од кога су предмети одузети издаје се потврда у којој ће се они описати, навести где су пронађени, подаци о лицу од кога се предмети одузимају, као и својство и потпис лица које радњу спроводи.

Након извршеног увида у потврду о привремено одузетим предметима ДП УКП Служба за борбу против организованог криминала, Одељење за сузбијање кријумчарења наркотика КУ 212/17/1 од 30.10.2017. године утврђено је да је потврда о привремено одузетим предметима издата на основу члана 150. став 1. ЗКП, да је овлашћено службено лице, полицајац Милош Милошевић, поступајући у предистражном поступку Стр.Пов 144/17 Тужилаштва за организовани криминал дана 30.10.2017. године од лица Влатка Филипоског, са личним подацима ближе означеним у потврди, дана 30.07.2017. године у 17,00 часова привремено одузео предмете који могу послужити као доказ у кривичном поступку и то 1. једну ПВЦ кесу жуте боје у којој се налази бела прашкаста материја за коју се основано сумња да је опојна дрога кокаин, што ће се накнадно вештачењем утврдити, а која је пронађена у спољном десном џепу јакне коју је осумњичени имао на себи, те да је о извршеном привременом одузимању предмета обавештен заменик тужиоца за организовани криминал у Београду Жељко Јочић, при чему је Влатко Филипоски поучен о праву на подношење притужбе у складу са чланом 286. став 5. ЗКП. Наведена потврда потписана је од стране овлашћеног службеног лица и Влатка Филипоског.

Сходно изнетом, потврда о привремено одузетим предметима је сачињена у складу са одредбама ЗКП и иста садржи све битне елементе која потврда треба да садржи у смислу члана 150. став 1. ЗКП, обзиром да су у истој наведени лице од кога су предмети одузети, односно подаци о истом, где су предмети пронађени, као и својство и потпис лица које је радњу спровело. Количина, односно грамажа одузетог наркотика, у тренутку проналажења и одузимања, није обавезан елемент потврде о привремено одузетим предметима у смислу члана 150. став 1. ЗКП, из којих разлога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује да је потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног Влатка Филипоског од 30.07.2017. године незаконит доказ, у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Влатка Филипоског – адвокат Биљана Амићић као незаконит доказ, у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП означава и исказе саокривљених АА, ББ и ДД, у односу на које су поступци раздвојени, обзиром да су наведени искази прочитани на главном претресу, при чему суд није дозволио саслушање саокривљених, а да је одлуком Европског суда за људска права у предмету Димовић и др против Србије, наведено да се крше права оптужених читањем записника о саслушању саоптужених у односу на које је поступак раздвојен, јер се на тај начин онемогућава оптуженима да учествују у испитивању ових лица која су примарно били саоптужени у поступку.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП прописано је да се упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може по одлуци већа обавити сходном применом члана 405. ЗКП (дакле вршењем увида у садржај или читањем), ако је реч о исказу саопштеног према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажним осуђујућом пресудом.

Имајући у виду чињеницу да су првобитном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду од 23.01.2018. године обухваћени и АА, ББ и ДД, а да је након тога према саопштенима АА и ББ поступак окончан правноснажним осуђујућим пресудама Вишег суда у Новом Саду Спк 68/2018 и Спк 69/2018 обе од 29.05.2018. године и да је у односу на саопштеног ДД поступак раздвојен на припремном рочишту решењем од 16.07.2018. године и правноснажно окончан, то је првостепени суд, по ставу Врховног касационог суда правилно поступио када је записнике о њиховим исказима, сходно одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, прочитао на главном претресу. Наиме, у складу са овом одредбом, у кривичном поступку није дозвољен дуалитет процесних својстава, односно једно лице се не може појавити у двострукој улози и то једном као окривљени, а потом и као сведок.

Имајући у виду све напред наведено, побијане правноснажне пресуде нису захваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених указује.

Поред изнетог бранилац окривљеног Горана Јовића – адвокат Милан Латиновић у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да из изреке пресуде не произилази правна квалификација кривичног дела за које је окривљени Горан Јовић оглашен кривим, јер се не наводи садржина било каквог договора или прецизирања истог са АА, а радње које се наводе се могу сматрати само припремним радњама, али не радњом извршења кривичног дела из члана 246. КЗ. Даље се наводи да одредба члана 246. став 1. КЗ нити једном од прописаних алтернативних радњи извршења не прописује радњу „примопредаја“ опојне дроге, те да се у изреци пресуде радња извршења чак не подводи ни под радњу - стављања у промет опојне дроге на други начин. Такође, радња окривљеног Горана Јовића се правно квалификује као саизвршилаштво из члана 33. КЗ, које подразумева постојање заједнице и претходног договора, а да се опет у изреци пресуде не наводи у чему се састоји договор, па ни прецизирани договор, нити уопште да су предузете радње „резултат“ било каквог договора.

На исту повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и бранилац окривљеног Обрада Ђиновића – адвокат Југослав Тинтор, образлажући је на сличан начин, односно наводећи да радња „договорио примопредају 100 грама кокаина ради даље продаје“ није ни једна од алтернативно опредељених радњи извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из изреке правноснажне пресуде произилазе сви битни елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ за које су окривљени оглашени правноснажним пресудама кривим, јер је окривљени Горан Јовић у време и на месту ближе опредељеном у изреци са АА договорио неовлашћену продају опојне дроге канабис сативе у количини од 5 килограма, након чега је наложио окривљеном Николић Миодрагу да припреми опојну дрогу, након чега је АА сходно договору са окривљеним Гораном Јовићем заједно са ДД дошао у Београд, састао се са НН лицем од кога је преузео узорак опојне дроге марихуане коју је дао на уживање ДД, те истог дана, а опет по претходном договору се састао са окривљеним Јовић Гораном и окривљеним Николић Миодрагом којом приликом су прецизирали договор о куповини опојне дроге, а 08.08.2017. године АА и ББ су дошли у Београд, састали се са окривљеним Јовић Гораном коме су предали за сада неутврђени износ новца на име куповине поменуте опојне дроге, а од окривљеног Николић Миодрага преузели опојну дрогу марихуану, а дана 28.10.2017. године путем мобилних телефона окривљени Јовић Горан као продавац и окривљени Ђиновић Обрад као купац договорили примопредају 100 грама опојне дроге кокаин, ради даље неовлашћене продаје, након чега је окривљени Јовић Горан наложио окривљеном Николић Миодрагу да припреми исту, а дана 30.07.2017. године ради примопредаје опојне дроге окривљени Обрад Ђиновић на унапред договореном месту послао окривљеног Филипоски Влатка, а окривљени Николић Миодраг по претходном договору путем мобилног телефона са окривљеним Јовић Гораном и Ђиновић Обрадом се састао са окривљеним Симић Зораном коме је предао опојну дрогу кокаин, а затим га упутио у Нови Сад ради састајање са окривљеним Филипоски Влатком, те су се истога дана и окривљени Симић Зоран и Филипоски Влатко састали, а окривљени Симић Зоран предао ради даље неовлашћене продаје окривљеном Филипоски Влатку опојну дрогу кокаин нето масе 99,09 грама, док је окривљени Симић Зоран код себе неовлашћено држао ради даље продаје кокаин упакован у три ПВЦ кесице, као и новац који потиче од продаје опојне дроге у износу од 4.300 евра ... при чему су били способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, свесни свог дела и хтели његово извршење и свесни забрањености својих радњи.

Сходно изнетом, у радњама окривљених се стичу сви битни елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су окривљени оглашени кривим. Наиме, из изреке правноснажне пресуде, произилази да је у оквиру међусобних договора окривљених долазило до примопредаје опојне дроге, у склопу куповине исте ради даље продаје, а што представља радњу извршења кривичног дела из члана 246. КЗ. „Примопредаја“, као радња се не може изоловано посматрати, сама за себе, већ у склопу целокупног поступања, понашања и радњи које су окривљени предузимали, а које су ближе опредељене у чињеничном опису изреке побијане пресуде (куповина, продаја, те у вези са тим и договарање, припремање, састајање, предаја, преузимање, држање...). Дакле, радња „примопредаја“ је саставни део напред наведених алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246.КЗ, за које су окривљени правноснажно оглашени кривим.

При томе, из изреке побијане правноснажне пресуде произилази да су окривљени учествовањем у радњи извршења заједнички извршили кривично дело, као саизвршиоци, а које заједничко деловање постоји од самог договора о купопродаји

опојне дроге, преко поделе улога у радњи извршења приликом вршења кривичног дела (ко је продавац, ко купац, ко преноси, ко предаје дрогу и новац). Такође, окривљени су заједнички деловали свесно и вољно, при чему је сваки од њих уз учешће других хтео да изврши кривично дело, у смислу члана 33. КЗ.

Бранилаци окривљеног Влатка Филиповског – адвокат Биљана Амићић у свом захтеву за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, наводима да је члан судског већа Апелационог суда у Новом Саду судија Дарко Тадић који је одлучивао о жалби поднетој на пресуду Вишег суда у Новом Саду К 80/19 од 09.06.2020. године морао бити изузет, обзиром да је претходно поступао у другим фазама овог кривичног поступка и имао одређене процесне улоге у овом предмету, а што по ставу одбране, представља разлог за изузеће у циљу обезбеђења претпоставки непристрасности судија. Наиме, судија Дарко Тадић као ВФ председника Апелационог суда у Новом Саду је одлучивао о захтевима за изузеће судија – чланова већа тог суда, а одлучивање о изузећу чланова већа који одлучују по жалби на првостепену одлуку је од изузетне важности за сам ток поступка и законитост вођења истог.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Влатка Филиповског – адвоката Биљане Амићић указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

У конкретном случају, судија Дарко Тадић, поступао је као ВФ председника Апелационог суда у Новом Саду по захтевима за изузеће судија, у складу са одредбама члана 41. ЗКП. Судија Дарко Тадић није учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком, већ у доношењу процесне одлуке – одлуке по захтеву за изузеће, из којих разлога, именовани судија није поступао ни у једном својству прописаном одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, које би представљало разлог за обавезно изузеће судије од поступања, нити су побијане пресуде обухваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Влатка Филиповског – адвоката Биљане Амићић указује.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Влатка Филиповског – адвокат Биљана Амићић неосновано указује и на повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП наводима да је одлуком о трошковима поступка првостепени суд повредио закон, а другостепени суд пропустио да отклони наведену повреду, а која се огледа у томе што се првостепени суд приликом одређивања трошкова поступка, који су окривљени дужни да снесу позвао на одредбу члана 264. став 1. ЗКП, а не на одредбу члана 264. став 3. ЗКП, којом је прописано да када је више окривљених оглашено кривим, суд ће одредити колики ће део трошкова сносити свако од њих, а ако то није могуће одредиће да сви окривљени солидарно снесу трошкове. По

ставу одбране, суд је могао утврдити засебно трошкове за сваког од окривљених, а у односу на окривљеног Влатка Филипоског, суд није применио ни одредбу члана 264. став 4, којом би овај окривљени био ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка обзиром да је исти отац двоје деце од којих једно малолетно, а друго пунолетно са посебним потребама, да је давалац издржавања за оба детета, да се налази у притвору од 30.10.2017. године...

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Влатка Филипоског - адвоката Биљане Амицић којима се указује на повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП је прописано да ће суд кад окривљеног огласи кривим, изрећи у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је ставом 4. истог члана прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 1. тачка 1) до 6) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног и лица која је он дужан да издржава, а ако се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима председник већа, односно судија појединац може посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Одредбом члана 266. ЗКП, одређено је да је награду и нужне издатке браниоца и пуномоћника оштећеног као тужиоца или приватног тужиоца дужно да плати заступано лице, без обзира ко је по одлуци суда дужан да сноси трошкове кривичног поступка, осим ако по одредбама тог законика награда и нужни издаци браниоца падају на терет буџетских средстава суда, те да ће се, ако је окривљеном постављен бранилац, а плаћањем награде и нужних издатака би било доведено у питање издржавање окривљеног или издржавање лица које је он обавезан да издржава, награда и нужни издаци браниоца исплатити из буџетских средстава суда.

Сходно изнетом, ослобађање окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка уколико су испуњени законски услови из члана 264. став 4. ЗКП и члана 266. ЗКП је, у закону предвиђено само као могућност, те није суд у обавези да окривљеног, у сваком случају ослободи од дужности накнаде трошкова кривичног поступка. Да ли, у конкретном случају, има места ослобађању окривљеног Влатка Филипоског од дужности плаћања трошкова кривичног поступка је питање чињеничних утврђења суда, а која не могу бити предмет разматрања Врховног касационог суда у поступку по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред изнетог, одредбом члана 264. став 1. ЗКП, прописано је да ће суд, када окривљеног огласи кривим, у пресуди изрећи да је окривљени дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Ставом 3. истог члана прописано је да у пресуди којом је више окривљених оглашено кривим, суд ће одредити колики ће део трошкова сносити сваки од њих, а ако то није могуће, одредиће да сви окривљени солидарно сnose трошкове, а плаћање паушалног износа одредиће се за сваког окривљеног посебно.

Дакле, наведеном законском одредбом предвиђено је издвајање трошкова кривичног поступка само под условом, ако суд нађе да се ти трошкови могу издвојити

из укупних трошкова, али не и обавеза суда да то мора да учини, већ само уколико нађе да је то могуће.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те да је суд у конкретном случају на основу података у списима предмета, нашао да се не могу издвојити трошкови кривичног поступка у односу на окривљене, то се неосновано захтевом браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић указује да је суд повредио одредбу члана 441. став 4. ЗКП.

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Биљане Јовић, браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић и браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Биљане Јовић су у преосталом делу недозвољени, док су захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Миодрага Николића – адвоката Биљане Јовић и браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Југослава Тинтора, у преосталом делу недозвољени и немају законом прописан садржај.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, и то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Наиме, бранилац окривљеног Горана Јовић – адвокат Биљана Јовић у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима везаним за утврђивање чињеница, од којих зависи постојање „групе“ у смислу члана 112. став 22. КЗ, односно организоване криминалне групе у смислу члана 112. став 35. КЗ. Адвокат Биљана Јовић, у својству браниоца окривљеног Обрада Ђиновића, такође, у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП истим наводима као и у претходно означеном захтеву за заштиту законитости, с тим што поред тога наводи и да ничим није доказана кривица окривљеног Обрада Ђиновића, као и да је овај окривљени без иједног материјалног доказа и релевантне чињенице, сем пуке претпоставке, осуђен.

Такође, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић, у преосталом делу је недозвољен, обзиром да овај бранилац, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконите доказе означава и исказе полицијског службеника Данила Перовића и судско-психијатријско вештачење од 04.01.2019. године судског вештака психијатрија Снежане Жунић Попов за Зорана Симића, оспоравујући садржину истих и износећи сопствену оцену изведених доказа, на који начин, по ставу Врховног касационог суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног Влатка Филипоског – адвокат Биљан Амићић, у преосталом делу захтева за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац у суштини указује на повреде кривичног закона из члана 441. став 1. и члана 440. ЗКП, наводима да су нижестепени судови приликом одлучивања о кривичној санкцији узели у обзир извештај из казнене евиденције за окривљеног Влатка Филипоског, који није „најсвежији“, а при том нису узели у обзир ни да се не ради о приближно сродним делима, због чега је окривљеног и осудио на превисоку казну. Такође, овај бранилац, наводи да није било услова за изрицање мере одузимања предмета према окривљеном Филипоски Влатку – мобилног телефона, обзиром да у току кривичног поступка није доказано да је окривљени користио наведени телефон за вршење кривичног дела које му је стављено на терет, да је преко њега комуницирао са осталим окривљенима, због чега не постоји законски основ за изрицање мере безбедности одузимања предмета.

Бранилац окривљеног Миодрага Николића – адвокат Биљана Јовић у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те с тим у вези износи и сопствену веризију догађаја и сопствено виђење целог поступка. Овај бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже и повреду закона из члана 428. ЗКП.

Бранилац окривљеног Обрада Ђиновића – адвокат Југослав Тинтор у преосталом делу захтева за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође овај бранилац, у захтеву за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да једини доказ против окривљеног Обрада Ђиновића представљају транскрипти аудио записа које је суд тумачио полазећи од претпоставке кривице на основу принципа „у сумњу на штету окривљеног“ те с тим у вези бранилац окривљеног износи сопствено тумачење наведених транскрипата доводећи их у везу са одбраном окривљених везаном за наведене разговоре и СМС поруке, које је бранилац ближе определио и означио у тачкама од 1 до 10, износећи при томе сопствене чињеничне закључке везане за садржај транскрипата, другачије од оних утврђених правноснажним пресудама.

Међутим, повреде закона из члана 440., члана 441. став 1., члана 428. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП нису предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд, захтеве за заштиту законитости браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Биљане Јовић, окривљеног Влатка Филипоског – адвоката Биљане Амићић, браниоца окривљеног Миодрага Николића – адвоката Биљане Јовић, браниоца окривљеног Обрада Ђиновића – адвоката Југослава Тинтора и браниоца окривљеног Горана Јовића – адвоката Биљане Јовић у напред наведеном делу оценио као недозвољене.

Поред изнетог, бранилац окривљеног Миодрага Николића – адвокат Биљана Јовић као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и да је поред осталог дошло и до кршења Устава Републике Србије и ратификованих међународних

конвенција, те цитира одредбу члана 3. став 1. и члана 32. став 1. Устава Републике Србије, члана 6. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члана 14. став 1. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 7. Универзалне декларације о људским правима. Такође и бранилац окривљеног Обрада Ђиновића – адвокат Југослав Тинтор као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише повреду члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Међутим, како уз поднете захтеве, браниоци окривљених – Миодрага Николића и Обрада Ђиновића – адвокат Биљана Јовић и адвокат Југослав Тинтор, нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода која су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтеви за заштиту законитости у напред наведеном делу немају законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, у вези члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**